

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2007. évi július hó 3. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Ítéletet:

A bünszövetségben elkövetett rablás büntette és más bűncselekmények miatt I. r. és II. r. vádlott ellen indult büntető ügyben a **Fővárosi Bíróság 10.B.441/2005/83. számú ítéletét megváltoztatja:**

I.r. és II.r. vádlott vagyon elleni bűncselekményeit egyaránt **5 (öt) rendbeli bünszövetségben elkövetett rablás büntetteként - amelyből 3 (három) rendbelit társtettesként, 1 (egy) rendbelit bűnsegédként követtek el - minősíti.**

I.r. vádlott főbüntetését **6 (hat) év 6 (hat) hónap fegyházbüntetésre**, II.r. vádlott főbüntetését **5 (öt) év börtönbüntetésre súlyosítja.**

I.r. vádlott és II.r. vádlott születési helyét pontosítja.
Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában **helybenhagyja.**

A kiszabott szabadságvesztésbe mindkét vádlott esetében az általuk az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is **beszámítja.**

A másodfokú eljárásban felmerült 138.145 (egyszázharmincnyolcezer-egyszáznegyvenöt) forint bűnügyi költségből I.r. vádlott 9.000 (kilencezer) forintot, II.r. vádlott 9.000 (kilencezer) forintot köteles az államnak megfizetni, a fennmaradó 120.145 (egyszázhúszezer-egyszáznegyvenöt) forintot az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2007. január 8. napján kelt 10.B.441/2005/83. számú ítéletével **I.r. vádlott** bűnösségét 5 rb. rablás büntetében - négy esetben mint társtettes, egy esetben mint bűnsegéd - életveszélyt okozó testi sértés büntetében, súlyos testi sértés büntetének kísérletében, 15 rb. közokirattal visszaélés vétségében - tizennégy esetben mint társtettes, egy esetben mint bűnsegéd - és készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel való visszaélés vétségének kísérletében állapította meg, s ezért őt 4 év 10 hónap börtönbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről 5 évi kiutasításra ítélte.

Ezzel szemben az I.r. vádlottat az ellene 1 rb. társtettesként bünszövetségben elkövetett rablás büntette és 5 rb. társtettesként elkövetett közokirattal visszaélés vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

II.r. vádlott bűnösségét 5 rb. rablás büntetében - négy esetben mint társtettes, egy esetben mint bűnsegéd - bűnsegédként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntetében, bűnsegédként elkövetett súlyos testi sértés büntetének kísérletében, 15 rb. közokirattal visszaélés vétségében - tizennégy esetben mint társtettes, egy esetben mint bűnsegéd - állapította meg, s ezért őt 4 év börtönbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről 5 évi kiutasításra ítélte.

Ezzel szemben a II.r. vádlottat az ellene 1 rb. társtettesként bünszövetségben elkövetett rablás büntette és 5 rb. társtettesként elkövetett közokirattal visszaélés vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

Az első fokú bíróság mindkét vádlott esetében beszámította a börtönbüntetésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt, valamint rendelkezett az 1. magánfél polgári jogi igényének elutasításáról és a 2. magánfél polgári jogi igényének egyéb törvényes útra utasításáról, továbbá a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére a részbeni felmentés, téves minősítés és a büntetés súlyosítása érdekében fellebbezett.

A vádlottak és a védőik enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.451/2005/17-I. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - az ügyészi fellebbezést csak a büntetés súlyosítását indítványozó részében fenntartva az első fokú bíróság által mérlegeléssel megállapított tényállást megalapozottnak, a vádlottak bűnösségének megállapítását és az elkövetett cselekmények minősítését helyesnek tartotta. Álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság a bűnösségi körülményeket hiánytalanul

sorolta fel, de azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte, ezért mindkét vádlottal szemben a fő- és a mellékbüntetés súlyosítását indítványozta.

A felmentő rendelkezéseket ezek után fellebbezés nem támadta, így e vonatkozásban a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre nem érvényesült egyik vádlott esetében sem.

Az **I.r. vádlott védője** a nyilvános ülésen az ítélet 4./ pontjában írt cselekmény kapcsán a vitatta az ítélet azon megállapítását, hogy a sértettet ért mindkét sérülés önmagában is életveszélyes állapotot okozott. Ugyanezen cselekmény jogi indokolásával kapcsolatban kifejtette, hogy az irányadó bírói gyakorlat szerint a vádlottakat az életveszélyes eredmény tekintetében csak gondatlanság terheli, az ítélet jogi indokolásában rögzített eshetőleges szándék helyett. A túlsúlyban lévő enyhítő körülményekre, ezek közül is különös tekintettel az időmúlásra, a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését fenntartotta.

A **II.r.vádlott védője** az első fokú bíróság ítéletében megállapított tényállást nem vitatta. A büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését fenntartotta, mert álláspontja szerint az első fokú ítéletben felsorolt nagy számú enyhítő körülmény ezt indokolja.

A vádlottak az utolsó szó jogán megbánásukat hangoztatták.

Az ügyészi fellebbezés alapos, a vádlotti és a védői fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság a perrendi szabályok messzemenő megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, feltárta és megvizsgálta a bizonyítékok teljes körét. Messzemenően betartotta a vádlottak külföldi állampolgárságával és idegen anyanyelvűségével kapcsolatos rendelkezéseket is. A rendelkezésre álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve gondosan mérlegelte, és e tevékenységéről részletesen számot is adott. Kellő körültekintéssel foglalkozott a vádlottak folyamatosan változtatott vallomásaival, figyelembe vette a kettejük közötti ellentétet is. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Az ítélet indokolása, pedig mindenre kiterjedő, logikailag kifogástalan és meggyőző.

A Fővárosi Bíróság részletesen foglalkozott a vádlottak eltérő vallomásaival, feltárta a beismerő vallomásokat megerősítő bizonyítékokat és meggyőzően megindokolta, hogy az egyes vádlotti vallomásokat milyen bizonyítékok alapján vetette el.

Megalapozottan tette az ítéleti tényállás alapjává a II.r. vádlott teljes nyomozati beismerő vallomását, amelyet ugyan később módosított, de abban olyan részletekről számolt be - ahogy azt az elsőfokú bíróság is megállapította - amelyről

csak az elkövető tudhatott, másrészt e vallomását számos egyéb bizonyíték, így a lefoglalások, tanúvallomások és az orvosszakértői vélemények - amelyből kétséget kizáróan megállapítható az is, hogy a sértett mindkét sérülése közrejátszott az életveszélyes állapot kialakulásában - is alátámasztották.

Az I.r. vádlott a saját tevékenységével kapcsolatban teljes körű beismerő vallomást tett, azonban társaként - egy kivétellel az ítélet 2./ pontjában írt bűncselekmény vonatkozásában, ahol vallomása szerint is a II.r. vádlott volt a társa - mást jelölt meg. Az elsőfokú bíróság meggyőző indokát adta annak is, hogy miért nem fogadta el az I.r. vádlott vallomását az ismeretlen társ meglétével kapcsolatban.

A Fővárosi Ítéltábla mindenben egyetért az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok mérlegelése körében kifejtettekkel, és szükségtelennek tartja az ott logikusan, részletesen kifejtettek megismétlését, különös tekintettel arra, hogy az ítéleti tényállást nem érte a fellebbezésekben támadás.

A Fővárosi Ítéltábla a Be.352.§ (1) bekezdésének a/ pontja szerint, az iratok és a II.r. vádlott nyilvános ülésen tett előadása alapján az alábbiak szerint helyesbíti, illetve kiegészíti az ítéleti tényállást:

A II.r. vádlott 1992. év óta él Magyarországon, de itt tartózkodása nem volt folyamatos. A házasságából származó két gyermeke jelenleg a volt felesége gondozásában van, letartóztatása előtt az idősebbik gyermeke a II.r. vádlott édesanyjánál tartózkodott. (A II.r. vádlott nyilvános ülésen tett előadása.)

Az ítélet 8. oldalán a 2./ pontban az elkövetés helyét javítja.

Az így kiegészített, helyesbített tényállás minden vonatkozásban megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a fellebbezési eljárásban.

Okszerű a vádlottak bűnösségére levont következtetés, de a cselekmények minősítése nem mindenben felel meg a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

A Fővárosi Főügyészség NF.6338/2004/24-I. számú a vádiratában a vádlottak által megvalósított vagyon elleni bűncselekményeket a Btk. 321.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c/ pontja szerint büntetendő bünszövetségben elkövetett rablás büntettként minősítette, az elsőfokú bíróság azonban úgy találta, hogy a bünszövetség, mint minősítő körülmény a vádlottak terhére nem állapítható meg. Ezt azzal indokolta, hogy a vádlottak által elkövetett egyes cselekmények között hosszabb idő telt el, illetve nem bizonyítható, hogy a két vádlott előzetesen megegyezett volna a bűncselekmények elkövetésében, inkább csak élve a kínálkozó lehetőséggel, alkalmyszerűen követtek el rablásokat.

A Btk. 137.§ 7. pontja szerint bűnszövetség akkor létesül, ha két vagy több személy bűncselekményeket szervezetten követ el, vagy ebben megállapodik, és legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérlik, de nem jön létre bűnszervezet.

Jelen ügyben a két vádlott több bűncselekményt követett el együtt. Ebben az esetben az kell vizsgálni, hogy a társas elkövetés magán viseli-e azokat a jegyeket, amelyek a szervezett elkövetésre utalnak. A bűncselekményeket a vádlottak azonos környéken, és azonos napszakban - este vagy éjszaka - illetve a legtöbb esetben magányos sértettek sérelmére követték el. Váratlanul, gyakran hátulról támadta meg az I.r. vádlott a sértetteket, majd velük szemben esetenként durva, kíméletlen erőszakot alkalmazva kiszolgáltatott helyzetbe hozta őket, a II.r. vádlott pedig az ekként lenyűgözött sértettektől elvette értékeiket, így többé-kevésbé állandó szerepet játszott mindkét vádlott a bűncselekményekben. Az ítélet 3./ pontjában írt esetben, ahol a két vádlott egyszerre támadott rá a két sértetre, mindketten a megszólalásig hasonló módon alkalmaztak erőszakot, illetve esetenként a II.r. vádlott is részt vett a sértettek bántalmazásában.

Téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a cselekmények között relatíve hosszabb idő telt el, hiszen a vádlottak valamennyi bűncselekményt közel két hónap alatt követték el, ez pedig egyáltalán nem tekinthető hosszú időnek, és ez is az egységes akaratelhatározásra utal.

E körülmények - az elkövetők következetessége, a végrehajtás egyes jelentősebb körülményeiben, módozataiban megnyilvánuló tervszerűség - ismeretében alappal lehet következtetni arra, hogy a két vádlott előzetesen megállapodott a bűncselekmények elkövetésében.

Az elkövetők közötti megállapodás formáját illetően a törvény nem tartalmaz pontos felsorolást. Az létrejöhet szóbeli formában is, de ilyen jellegű megállapodásnak kell tekinteni a hallgatólagos, a félreérthetetlenül a bűnözésre irányuló akarategységet is. A megállapodás ilyen formájának meglétére általában az olyan cselekményeknél lehet következtetni, ahol az elkövetők ismétlődően, az azonos vagy a hasonló alkalmat keresték, vagy használták fel a bűncselekmények megvalósításához. Amikor tehát az elkövetők ráutaló magatartásából egyértelműen ismerhető fel a bűnözésre irányuló következetesség, tervszerűség és akarategyezőség, akkor valósul meg a hallgatólagos megállapodás. (IV. számú Büntető Elvi Döntés)

Így a **vagyon elleni bűncselekmények minősítése** az első fokú ítélethez képest az alábbiak szerint módosult:

Az I.r. és a II.r. vádlott bűnösségét az ítélőtábla egyaránt 5 rb., a Btk. 321.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c/ pontja szerint büntetendő bűnszövetségben elkövetett rablás büntetében állapította meg, amelyből mindketten 3 rb-t társtettesként (az ítélet 1./, 2./ és 4./ pontja), és a 3./ pontban írtak közül 1 rb-t tettesként, 1 rb-t bűnsegédként követtek el.

A Fővárosi Ítéltábla nem osztotta az I.r. vádlott védőjének azon álláspontját, hogy az életveszélyt okozó testi sértés bünteténél az eredmény létrejöttével kapcsolatban csupán az I.r. vádlott gondatlansága lenne megállapítható.

A Fővárosi Bíróság helyesen állapította meg az ítélet jogi indokolásában a 26. oldalon, hogy az I.r. vádlott a már földön fekvő sértettet ököllel és lábbal is kitartóan, közepes erővel bántalmazta az arcán és a fején, így e vonatkozásban eshetőlegesen szándékára lehet következtetni.

A büntetés kiszabása kapcsán figyelembe veendő körülményeket az elsőfokú bíróság általában helyesen sorolta fel.

Az I.r. vádlott esetében büntetlen előélete helyett fiatal felnőtt korát kell enyhítő körülménynek tekinteni, a II. r. vádlott esetében, pedig további enyhítő körülmény a betegsége.

Figyelemmel a vádlottak által sorozatban elkövetett bűncselekmények jelentős tárgyi súlyára, a súlyosító és enyhítő körülmények nyomtatékára és a minősítés megváltozására, a Fővárosi Bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés nem elég a büntetés céljainak eléréséhez, ezért az ítéltábla mindkét vádlott esetében súlyosította a főbüntetést, figyelembe véve a két vádlott büntetésének belső arányosságát is.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata az I.r. vádlott esetében a Btk. 42.§ (2) bekezdése alapján fegyház, amelyből a Btk. 47.§ (2) bekezdése értelmében a büntetés 4/5 részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A II.r. vádlott esetében szintén hasonló fokozatban rendelné a törvény a szabadságvesztés végrehajtását, azonban a másodfokú bíróság figyelemmel szívbetegségére a Btk. 45.§ (2) bekezdése alkalmazásával egyel enyhébb - a Btk. 43.§ a/ pontja szerinti börtön - fokozatot határozott meg számára, amelyből a büntetés $\frac{3}{4}$ részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A kiutasítás mellékbüntetés alkalmazása mindkét vádlott esetében indokolt, időtartama megfelelő, annak súlyosítására az ítéltábla nem látott lehetőséget.

A Fővárosi Bíróság az ítélet rendelkező részében nem tüntette fel a vádlottak születési helyét, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 372.§. (1) bekezdése alapján változtatta meg, az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A vádlottak előzetes letartóztatásának további beszámítása a Btk. 99.§ (1) bekezdésén alapszik.

A bűnügyi költség viselésével kapcsolatban az ítélőtábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2007. év július hó 3. napján

Dr. Kárpáti Piroska s.k.

a tanács elnöke

Dr. Rédei Géza s.k.

előadó bíró

Dr. Hildenbrand Róbert s.k.

bíró

A Fővárosi Bíróság 10.B.441/2005/83. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 2.Bf.77/2007/19. számú ítéletében foglalt változtatással I.r. vádlott és II.r. vádlott tekintetében 2007. július hó 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2007. július hó 3. napján

Dr. Kárpáti Piroska s.k.

a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző